

Sygn. akt VI Ka 146/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2024 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: sekr. sąd. Anna Pikulska-Płachta

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Elblągu Sławomira Karmowskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2024 r. w Elblągu sprawy

A. K. (1) c. R. i A. ur. (...) w I.

oskarżonej o czyn z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 14 lutego 2024 r. sygn. akt II K 1023/22

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. kosztami za postępowanie przed sądem II instancji obciąża w 1/2 Skarb Państwa a w 1/2 oskarżycielkę posiłkową I. O. (1),

III. zasądza na rzecz oskarżonej A. K. (1) od Skarbu Państwa kwotę 420 zł i od oskarżycielki posiłkowej I. O. (1) 420 zł tytułem zwrotu oskarżonej wydatków poniesionych na ustanowienie obrońcy z wyboru w postępowaniu przed sądem II instancji.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 146/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

Wyrok Sądu Rejonowego w Iławie z 14 lutego 2024 r. w spr. II K 1023/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		A. K. (1)	Niekarałość oskarżonej Czyn zarzucany z art. 191§1 kk i in.	Informacja z KRK	k.482
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Informacja z KRK	Informacja została sporządzona przez podmiot do tego uprawniony, jej treść nie była kwestionowana przez strony, stąd dowód ten zasługuje na wiarygodność.

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1, 2	<p>Z obu apelacji- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść,</p> <p>a także dodatkowy obraz przepisów prawa materialnego tj. art. 115§12 kk w zw. z art. 191§1 kk</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacje od wyroku wnieśli oskarżyciele (publiczny i posiłkowy), którzy zaskarżyli wyrok uniewinniający oskarżoną od zarzucanego jej czynu w całości, na jej niekorzyść. Stawiając zaś zaskarżonemu orzeczeniu głównie zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, poprzez uznanie, że dowody ujawnione w toku przewodu sądowego i ujawnione na ich podstawie okoliczności nie są wystarczające do uznania, że</p>		

oskarżona popełniła czyn taki jaki został wskazany w akcie oskarżenia, wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Odnosząc się do tak sformułowanych zarzutów i wniosku końcowego z apelacji, to na wstępie rozważań należy wskazać na istotną zmianę przepisu art. 191§1 kk w zakresie znamion przestępstwa. Oskarżyciel zarzucił oskarżonej popełnienie, dokonanie w okresie od 7 marca do 11 marca 2022r. czynu ciągłego z art. 191§1 kk. W czasie zarzucanego czynu „zmuszanie” (stypizowane w art. 191 § 1 kk) miało charakter formalny; przestępstwo było dokonane z chwilą użycia przez sprawcę określonych w ustawie środków (tzn. przemocy wobec osoby lub groźby bezprawnej), bez względu na to, czy pokrzywdzony zachował się w sposób, do jakiego zmuszał go sprawca (Surkont, Zmuszanie, s. 126; Wojciechowska [w:] Kunicka-Michalska, Wojciechowska, Przestępstwa, s. 42). Natomiast ustawa z dnia 7.07.2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 2600), nadała zmienione od 01.10.2023r., nowe brzmienie przepisowi art. 191 § 1 kk, który od 01.10.2023r. stanowi, że „Kto, stosując przemoc wobec osoby lub groźbę bezprawną, zmusza ją lub inną osobę do określonego działania, zaniechania lub znoszenia podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”, co oznacza, że aktualnie zrezygnowano z celowego charakteru tego przestępstwa oraz przesunięto „dalej” skutek przestępstwa. W konsekwencji tego będzie ono dokonane dopiero w czasie

zmuszenia do określonego działania, zaniechania lub znoszenia, w wyniku zastosowania określonych w tym przepisie środków przymusu, a nie w czasie zastosowania środków przymusu w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia” (patrz: uzasadnienie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, IX kadencja, druk sejm. nr 2024, s. 69). Od 01.10.2023r. z treści art. 191§1 kk więc wynika, że skutkiem zastosowania np. groźby bezprawnej jest zmuszenie osoby (wobec której zastosowano groźbę bezprawną) do określonego działania, zaniechania lub znoszenia. Samo zaś zastosowanie wskazanych w tym przepisie środków, ale bez „zmuszenia” (czyli bez osiągnięcia skutku), przed nowelizacją z 7.07.2022 r. kwalifikowane jako dokonanie przestępstwa (jeśli było zrealizowane we wskazanym w ustawie celu), teraz będzie mogło zostać zakwalifikowane – wobec treści art. 4§1 kk- tylko jako usiłowanie (art. 13 § 1 kk w zw. z art. 191 § 1kk).

W niniejszej sprawie zostały wniesione dwie apelacje na niekorzyść oskarżonej, które w myśl art. 434 kpk należy rozpoznawać w granicach zaskarżenia, przy czym żaden ze skarżących, w tym fachowy oskarżyciel publiczny, nie postulowali aby wobec opisanej wyżej zmiany przepisów, to – gdy należy stosować art. 4§1 kk- opis czynu zarzucanego oskarżonej do którego miało dojść w okresie od 7 do 11 marca 2022r. i ewentualną kwalifikację prawną, po ponownym rozpoznaniu sprawy, należałoby zmienić na usiłowanie art. 13 § 1 kk w zw. z art. 191 § 1kk. Odnosząc się więc do wniosków

końcowych z apelacji wniesionych na niekorzyść oskarżonej o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania , bo – według skarżących- oskarżona dopuściła się zarzucanego jej przestępstwa z art. 191§1 kk (gdy skarżący nie postulowali aby przypisać oskarżonej czyn zawierający w opisie i kwalifikacji prawnej usiłowanie), to taki wniosek nie mógł być, po zmianie ustawy karnej, uwzględniony. Teoretycznie bowiem nawet ponowne rozpoznanie sprawy i tak nie mogłoby doprowadzić do skazania oskarżonej dokładnie za taki czyn jaki jej zarzucono i do tego zakwalifikowany z art. 191§1 kk. Ponadto skoro prokurator w uzasadnieniu apelacji przyznał, że akceptuje i uznaje za poprawne i należycie uzasadnione poczynione przez sąd I instancji ustalenie (a z czym sąd odwoławczy też się zgadza), odnoszące się do tego elementu opisu czynu ujętego w akcie oskarżenia , w którym mowa była o groźbie bezprawnej w formie rozgłoszenia wiadomości, to wobec takiego stanowiska oskarżyciela publicznego można by rozważyć – w ramach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych doprecyzowanego w uzasadnieniu apelacji tego skarżącego- tylko groźbę spowodowania postępowania karnego. Przy czym w zarzucie sformułowanym przez prokuratora w a/o (dokładnie przytoczonym w części wstępnej zaskarżonego wyroku, gdy prokurator nie wskazywał na omyłkę pisarską) wskazano, że oskarżona miała zastosować groźbę bezprawną spowodowania postępowania karnego z art. 35 ust. 1 pkt. 1 ustawy o związkach zawodowych, gdy faktycznie oskarżona, co wynika ze

stenogramu z nagrania spotkania z 7.03.2022r., wskazała na art. 35 ust. 1 pkt. 3 ustawy o związkach zawodowych. Jeszcze raz należy zaś podkreślić, że we wnioskach końcowych wniesionych środków odwoławczych żaden ze skarżących nie wskazał aby po ewentualnym ponownym rozpoznaniu sprawy, to zmodyfikować opis czynu zarzucanego z okresu od 7 do 11 marca 2022r. w stosunku do tego który miałby zostać przypisany oskarżonej, w tym co do kwalifikacji czynu z ustawy o związkach zawodowych który miał wynikać z „groźby” , jak i co do formy popełnienia przestępstwa, a tym samym niemożliwe byłoby ewentualne – po uchyleniu zaskarżonego wyroku i po ponownym rozpoznaniu sprawy przez sąd I instancji- przypisanie oskarżonej jako prawidłowego, opartego o właściwe ustalenia faktyczne poczynione w oparciu o uzyskane dowody, czynu dokładnie takiego jaki wynika z opisu zawartego w zarzucie, przy pozostawieniu też – bez żadnej zmiany- ewentualnej kwalifikacji prawnej.

Odnosząc się zaś do pozostałych zarzutów i argumentów z apelacji, to należy zauważyć, że w art. 35 ustawy z 23 maja 1991r. o związkach zawodowych zawarty jest katalog czynów zabronionych skierowanych przeciwko działalności związkowej lub członkom związków zawodowych. Z akt sprawy wynika zaś bezspornie, że T. S. (1)- ratownik medyczny i członek związków zawodowych, a także radny, który był zaangażowany w działania mające na celu uzyskanie podwyżek dla pracowników medycznych, który składał też wnioski o pozyskanie informacji publicznej

dot. rozdysponowania funduszy przez Dyрекcję szpitala na różne cele, otrzymał oświadczenie datowane na 16 lutego 2022r. o rozwiązaniu umowy z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia bez obowiązku informowania o przyczynach rozwiązania umowy. Mimo, że taki tryb rozwiązania umowy o pracę wynikał z zapisu z §16 pkt. 4 umowy nr (...) o udzielenia zamówienia na świadczenie zdrowotne, to T. S. (1) umówił się na spotkanie z Dyrektorem Szpitala – oskarżycielką posiłkową, po to aby uzyskać informację dot. szczegółów, powodów rozwiązania umowy o pracę. W spotkaniu tym uczestniczyła też, obok ratownika medycznego i Dyrektor Szpitala także pełnomocnik T. S. radca prawny A. K. tj. oskarżona oraz kierownik działu kadr szpitala w I. – J. D. (1). W trakcie spotkania z 07.03.2022r. oskarżona chciała uzyskać bliższe informacje dot. przyczyn zwolnienia T. S. oraz spróbować skłonić Dyrektora Szpitala do cofnięcia oświadczenia z 16 lutego 2022r. o rozwiązaniu umowy z T. S., dlatego przygotowała projekt takiego pisma stanowiącego oświadczenie o cofnięciu oświadczenia, mając od swojego klienta informacje, że przyczyną zwolnienia T. S. mogła być jego działalność w ramach związków zawodowych czy inna aktywność przez niego podejmowana. Ponadto podczas tego spotkania, gdy strony różnie oceniają jaki charakter miały słowa wypowiedziane przez A. K., to oskarżona podała, że związki zawodowe ratowników medycznych w O. bardzo ochoczo przystały na propozycję skierowania do prokuratury zawiadomienia podejrzenia o popełnieniu przestępstwa z art. 35

ustawy o związkach zawodowych (przy czym jeszcze raz należy podkreślić, że oskarżona – co wynika z nagrania i stenogramu – odwoływała się podczas spotkania z 07.03.2022r. do art. 35 ust. 1 pkt. 3 ustawy o związkach zawodowych (który penalizuje zachowania tego „Kto w związku z zajmowanym stanowiskiem lub pełnioną funkcją dyskryminuje, wbrew zakazowi, o którym mowa w art. 3 ust. 1, z powodu przynależności do związku zawodowego, pozostawiania poza związkiem zawodowym lub wykonywania funkcji związkowej”), gdy w a/o zarzucono odmiennie od treści wypowiedzianej przez A. K., że oskarżona wypowiedziała groźbę bezprawną spowodowania postępowania karnego z art. 35 ust. 1 pkt. 1 ustawy o związkach zawodowych (który penalizuje zachowania tego „Kto w związku z zajmowanym stanowiskiem lub pełnioną funkcją przeszkadza w utworzeniu zgodnie z prawem organizacji związkowej”). Oskarżycielka posiłkowa potraktowała zaś takie słowa jako groźbę z art. 191§1 kk. Jednak zapoznając się z całością nagrania– co wynika ze stenogramu ze zdarzenia z 7 marca 2022r. sporządzonego przez biegłego foniatwę- to można przyjąć, że oskarżona w dniu 7 marca 2022r. stosując dobór słów, który nie miał wskazywać na „szantaż”, gdyż oskarżona- fachowy pełnomocnik, prawnik zdawała sobie sprawę z faktu nagrywania tej rozmowy, to – mimo argumentów przytoczonych w apelacji oskarżycielki posiłkowej by inaczej traktować wypowiedzi oskarżonej, na co miały wskazywać przytoczone tam fragmenty tego co mówiła oskarżona i zaprezentowana przez skarżącą analiza wymowy poszczególnych

fragmentów depozycji A. K. - podkreśliła, że nie straszy, że tylko informuje, że „nie przyszła prowadzić wojny”, że wykonuje zawód radcy prawnego i prosi by traktować jej wypowiedzi jako oświadczenie. Przy czym z zapisu nagrania z 7 marca 2022r. nie wynika też – co przecież podkreślała w swoich relacjach oskarżycielka posiłkowa, czy J. D., a co ostatecznie nie potwierdziło się przy odsłuchiwaniu nagrań z obu spotkań- aby oskarżona zachowywała się obcesowo, brutalnie, agresywnie, w napastliwym tonie a wręcz przeciwnie, to z nagrań tych wynika, że mówiła spokojnie, rzeczowo. Sama J. D. przyznała też, że były takie sytuacje, że Pani Dyrektor cofała wypowiedzenie umowy. Z całego przebiegu spotkania, a nie tylko fragmentów przytoczonych w apelacji oskarżycielki posiłkowej, udokumentowanego obiektywnym dowodem w postaci nagrania ze spotkania z 7 marca 2022r., wynika więc, że pełnomocnik zwalnianego pracownika chciała przede wszystkim uzyskać bliższe informacje dot. okoliczności tego co stało się powodem oświadczenie datowanego na 16 lutego 2022r. o rozwiązaniu umowy z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia, które otrzymał T. S., gdy celem jej działania jako pełnomocnika zwalnianego ratownika były negocjacje dot. możliwości cofnięcia wypowiedzenia, zaś na potrzeby prowadzenia tych negocjacji używała różnych argumentów. A ponieważ oskarżycielka nie chciała tego powodu wyjawic, a pełnomocnik odwoływała się m.in. do podłoża działalności związkowej T.S., jego udziału w proteście (co przekazał jej T. S.) to pouczyła,

że możliwe będzie zainicjowanie postępowania z art. 35 ust. 1 pkt. 3 ustawy o związkach zawodowych, do czego by nie było podstaw gdy zostanie cofnięte wypowiedzenie, co wskazuje na działanie oskarżonej w celu ochrony praw T. S., które mogły być naruszone (w świetle wiedzy pozyskanej przez oskarżoną co do tła zwolnienia ratownika) przestępstwem określonym w ww przepisie. Przy czym prokurator w apelacji podnosi, że sąd I instancji brał pod uwagę intencję oskarżonej, ale nie przeanalizował należycie całości wypowiedzi A. K. , uwzględniającego kontekst sytuacyjny, dobór użytego słownictwa, wykonywany przez oskarżoną zawód radcy prawnego i związaną z tym wiedzę, której nie posiadały I. O. (1) i J. D. (1). Jednak analiza całości nagrania wskazuje, że głównym celem zachowania A. K. było przedstawienie propozycji wycofania wypowiedzenia dla T. S., po uzyskaniu od oskarżycielki posiłkowej informacji dot. faktycznych przyczyn zwolnienia ratownika (czego ostatecznie nie uzyskała), a czego wyraźnym dowodem jest pozostawienie przez nią na koniec spotkania projektu oświadczenia o cofnięciu oświadczenia z 16 lutego 2022r. o rozwiązaniu umowy. Z wyłączeniem bezprawności na gruncie art. 115 § 12 kk mamy do czynienia wówczas, gdy grożącym jest pokrzywdzony przestępstwem lub osoba działająca w imieniu takiego pokrzywdzonego, gdy wysuwane żądanie jest uzasadnione, a dla oskarżonej będącej pełnomocnikiem zwalnianego ratownika- na tle informacji uzyskanych przez nią co do potencjalnych przyczyn zwolnienia ratownika, gdy były one przecież uzasadnione jego aktywnością i gdy oskarżycielka

posiłkowa nie chciała podać co było faktyczną przyczyną wypowiedzenia dla T. S. - to jej wypowiedź o ochoczym przystaniu związków zawodowych na skierowanie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa z art. 35 ust. 1 pkt. 3 ustawy o związkach zawodowych zmierzała wyłącznie -w intencji oskarżonej - do ochrony dyskryminowanego z powodu swojej działalności, w tym w ramach przynależności związkowej ratownika. I gdy istniały pewne obiektywne (a nie tylko dowolne i gołosłowne) powody dla takiego postąpienia i przekonania oskarżonej, skoro doszło do rozwiązania przez oskarżycielkę posiłkową umowy akurat z T. S. tj. ratownikiem z wieloletnim stażem, który to ratownik wcześniej złożył wniosek o dostęp do informacji publicznej dot. finansowania elementów działalności szpitala czy brał udział w proteście ratowników.

Przy czym jeszcze raz należy podkreślić, że analiza treści zarzutu z a/o w konfrontacji ze stenogramami ze spotkań nie wskazuje też aby oskarżona mogła popełnić zarzucane jej przestępstwo w takiej postaci jaka wynika z zarzutu tj. co do spowodowania postępowania karnego z art. 35 ust. 1 pkt. 1 ustawy o związkach zawodowych, skoro faktycznie odwołała się do innego przepisu.

Ze stenogramu rozmów nie wynika też aby oskarżona wypowiadała słowa będące groźbą roztroszenia poprzez lokalne media wiadomości uwłaczającej czci I. O. mówiących o prowadzeniu

przez nią działalności szkodliwej wobec szpitala i pacjentów oraz zatrudnieniu osoby uzależnionej od narkotyków. Treść zapisów odzwierciedlających przebieg rozmów z 7 i 11 marca 2022r. wskazuje na to, że oskarżona w trakcie negocjacji nawiązywała do pewnych możliwych konsekwencji podtrzymania wypowiedzenia dla T. S., odwoływała się też do kolejnych możliwych wniosków o pozyskanie informacji w drodze dostępu do informacji publicznej (na które zezwala ustawa), o docierających do niej informacjach – z lokalnych mediów, od ratowników medycznych- odnośnie sytuacji w szpitalu, ale nie wypowiadała takich treści, które wskazywała w zeznaniach oskarżycielka czy J. D., czy wynikającej z zarzutu okoliczności, że to ona tj. oskarżona spowoduje rozgłoszenie przez media określonych, wymienionych w a/o, wiadomości. Ponadto należy zgodzić się z sądem I instancji, że o ile podczas spotkania z 7 marca 2022r., to wstępnie głos zabierała oskarżona, to z nagrania ze spotkania z 11 marca 2022r. wynika narzucenie pewnej narracji i rzekomego opisu spotkania w dniu 7 marca 2022r. , które przedstawiła na początku drugiego spotkania oskarżycielka posiłkowa, ale które to przedstawienie stanowi nadinterpretację przebiegu poprzedniego spotkania ze strony I. O., gdy uwaga A. K.

o możliwości spotkania „z całą obstawą medialną” stanowi odniesienie do słów oskarżycielki, ale i tak cała wypowiedź oskarżonej nie wskazuje na to by ona miała spowodować rozgłoszenie przez lokalne media takich okoliczności jakie wskazano w opisie czynu.

Należy zgodzić się też z sądem I instancji, iż oskarżona nie groziła pokrzywdzonej rozgłoszeniem przez lokalne media wiadomości uwłaczającej pokrzywdzonej a dot. zatrudnieniu osoby uzależnionej od narkotyków. Ponownie odwołując się do stenogramu z nagrań spotkań należy zauważyć, że oskarżona poruszyła wątek przywrócenia do pracy ratownika, który wcześniej został zwolniony, bo przebywał na dyżurze pod wpływem narkotyków, ale jako argument dla wykazania polityki kadrowej dyrekcji szpitala, ewentualnie na potrzeby cofnięcia wypowiedzenia, gdy z żadnej wypowiedzi oskarżonej nie wynika aby zapowiadała rozpowszechnienie w mediach takiej informacji.

Co znamienne to sam prokurator w uzasadnieniu apelacji przyznał, że akceptuje i uznaje za poprawne i należycie uzasadnione poczynione przez sąd I instancji ustalenie (gdy sąd ten zaznaczył, że rzeczywisty przebieg spotkań wynika z nagrań i stenogramów tych nagrań, a nie relacji

oskarżycielki czy J. D., co należy zaakceptować jako trafne), odnoszące się do tego elementu opisu czynu ujętego w akcie oskarżenia , w którym mowa była o groźbie bezprawnej w formie rozgłoszenia wiadomości.

Postawiony przez skarżących zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, a w szczególności po analizie faktycznej treści nagrań i stenogramów z nagrań ze spotkań z okresu czynu z zarzutu, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, a tego w realiach niniejszej sprawy nie można było stwierdzić. Ponadto mając na uwadze całą treść nagrań z obu spotkań, w tym ton w jakim wypowiedała kwestie oskarżona oraz uwzględniając powód dla którego stawiała się na spotkaniach i charakter w jakim w nich uczestniczyła, to finalnie nie dawało powodu do przyjęcia aby zaistniały powody ku temu żeby uwzględnić obie apelacje, które należało ocenić w kategorii polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji. Nadto w realiach tej sprawy, z uwagi na błąd w opisie czynu dot. przytoczenia słów oskarżonej, a także mając na uwadze zmianę przepisu art. 191§1 kk, gdyż w żadnej z apelacji wniesionych

na niekorzyść oskarżonej nie zawarto postulatów dot. ewentualnej możliwości zmiany opisu czynu czy jego kwalifikacji prawnej, to i tak wniesione apelacje nie mogły doprowadzić do tego, aby przy ewentualnym ponownym rozpoznaniu sprawy to zasły podstawy do przypisania oskarżonej – bez żadnych modyfikacji- takiego czynu jaki jej został zarzucony.

Natomiast odnosząc się do zarzutu z apelacji oskarżycielki posiłkowej, iż doszło do obrazy prawa materialnego tj. art. 115§12 kk w zw. z art. 191§1 kk, gdy skarżąca odwołała się do tego, że już po czasie czynu zarzucanego nastąpiło zawiadomienie o popełnieniu przez oskarżycielkę rzekomego przestępstwa z art. 35 ust. 1 pkt. 3 i art. 3 ustawy o związkach zawodowych, że w postępowaniach toczących się na tle takiego zawiadomienia, to wskazywano na dyskryminowanie, szykanowanie T. S. jako działacza związkowego, gdy T. S. nigdy działaczem związkowym nie był, a zatem T. S. nie posiadał statusu działacza związkowego, stąd zachowanie A.K. nawet teoretycznie nie mogło być ukierunkowane na ochronę prawa naruszonego przestępstwem, to należy podkreślić, że oskarżona odwołała się podczas zarzucanego czynu ciągle do możliwości zawiadomienia o czynie z art. 35 ust. 1 pkt. 3 ustawy o związkach zawodowych, który penalizuje zachowania dyskryminujące z powodu przynależności do związku zawodowego, pozostawania poza związkiem zawodowym lub wykonywania funkcji związkowej, a nie tylko za zachowania dyskryminujące działacza

związkowego, gdy pod koniec rozmowy z 7.03.2022r. oskarżona wyraźnie podaje „Pani dobrze wie, że pan T. jest członkiem związku zawodowego”, a w trakcie spotkania z 11.03.2022r. nawiązuje do „instrumentów, które dają nam prawo”. Ponadto oskarżycielka w uzasadnieniu apelacji odwołała się do takich okoliczności z czasu po czynie zarzucanym, które nie miały wprost odniesienia do okoliczności zarzucanego czynu z początku marca 2022r.

Na marginesie należy tylko zauważyć, że z pewnością udział w postępowaniu karnym w charakterze oskarżonej, gdy oskarżycielka uważa, że oskarżona zachowała się nagannie, a nie poniesie żadnej nauki, to stanowił znaczną niedogodność dla A. K., zaś sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podkreślając, że zachowanie oskarżonej nie wyczerpało znamion zarzucanego jej przestępstwa, wskazał, że nie wyklucza to odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Wniosek

O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z przyczyn dla których zarzuty z apelacji i argumenty podniesione w apelacjach, a w konsekwencji wnioski końcowe nie zasługiwały

na uwzględnienie. Gdyż i tak nie zasłyby powody do przypisania – po ewentualnym ponownym przeprowadzeniu postępowania sądowego- oskarżonej takiego czynu ciągłego jaki jej zarzucono, co do opisu i kwalifikacji prawnej, a żaden ze skarżących wyrok na niekorzyść oskarżonej, nie wnosił o jakiegokolwiek modyfikacje.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Cały wyrok</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Z przyczyn dla których zarzuty z apelacji i argumenty podniesione w apelacjach, a w konsekwencji wnioski końcowe nie zasługiwały na uwzględnienie. Gdyż i tak nie zasłyby powody do przypisania – po ewentualnym ponownym przeprowadzeniu postępowania sądowego- oskarżonej takiego czynu ciągłego jaki jej zarzucono, co do opisu i kwalifikacji prawnej.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. II, III	Apelacje oskarżycieli nie zasługiwały na uwzględnienie, stąd zachodziły podstawy z art. 636§1i 2 kpk do obciążenia ich po 1/2 kosztami za postępowanie odwoławcze, w tym po 1/2 wydatkami poniesionymi przez oskarżoną na ustanowienie obrońcy z wyboru w postępowaniu przed sądem II instancji (gdy obrońca sporządziła pisemną odpowiedź na apelację).

7. PODPIS